

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobkyně: N. T. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, ul. Budějovická č. p. 7, PSČ 140 96, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.6.2014, č. j. 26347-2/2014-900000-304.8, sp. zn. 111650/2013-620000-12,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 6.6.2014, č.j. 26347-2/2014-900000-304.8, sp. zn. 111650/2013-620000-12, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 24.4.2014, č.j. 33817-2/2014-620000-12, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 53.000,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, neboť se dopustila správních deliktů dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a to tím, že 1) minimálně dne 27.8.2013 na daňovém území České republiky, resp. v provozovně označené jako „HB Potraviny“ na adrese Husova 2521, 440 01 Louny, umožnila skladovat tabákové výrobky - 40 ks cigaret zn. Jin Ling (nálepka DUTY FREE), 60 ks cigaret zn. Fest 7 modré (běloruská tabáková nálepka) a 40 ks cigaret zn. Fest 7 červené (bez tabákové nálepky), tedy celkem 140 ks cigaret, které nebyly značeny platnou tabákovou nálepkou, 2)

minimálně dne 5.11.2013 na daňovém území České republiky, resp. v provozovně označené jako „Herna-Bar“ na adrese Husova 2769, 440 01 Louny, umožnila neoprávněně skladovat tabákové výrobky - 40 ks cigaret zn. Jin Ling (nálepka DUTY FREE), 4 ks 150g balení tabáku zn. Golem (bez tabákové nálepky) a 1 ks 216g balení tabáku bez obchodního značení (bez tabákové nálepky), tedy celkem 400 ks cigaret a 0,816kg tabáku, které nebyly značeny platnou tabákovou nálepkou, čímž porušila ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Současně žalobkyně požadovala zrušení prvostupňového rozhodnutí a náhradu nákladů soudního řízení.

Žalobkyně namítala nezákonnost správních rozhodnutí, neboť celní úřad i žalovaný porušili ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když nezjistili všechny rozhodné okolnosti. Celní úřad se přitom nepřidržel závazného právního názoru odvolacího orgánu, když neprovedl další dokazování, ačkoliv žalovaný jeho předchozí rozhodnutí v dané věci zrušil a věc vrátil k novému projednání, neboť celní úřad v předmětném řízení nehodnotil obsah protokolů č.j. 96087-2/2013-620000-11 a č.j. 96087/2013-620000-11, pořízených dne 11.9.2013 v řízení o zajištění předmětných neznačených tabákových výrobků, z nichž vyplývá, že k vlastnictví předmětných neznačených tabákových výrobků se přihlásil N. V. T., bratr žalobkyně. Žalobkyně rovněž poukázala na podmínky liberace uvedené v ust. § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních a namítala, že bylo povinností celního úřadu provést dokazování (vyjádřením žalobkyně do protokolu), zda byly splněny podmínky pro zánik odpovědnosti žalobkyně za správní delikt, když byl povinen se v napadeném rozhodnutí vypořádat s otázkou, zda bylo možno po žalobkyni požadovat, aby porušení právní povinnosti, při vynaložení veškerého rozumně představitelného úsilí, zabránila, když se neznačené tabákové výrobky mohly na místě, kde byly nalezeny ocitnout bez jejího vědomí, zejména s ohledem na skutečnost, že k jejich vlastnictví se doznala třetí osoba.

Žalobkyně rovněž namítla nepřezkoumatelnost napadaného rozhodnutí pro nedostatek jeho náležitostí dle § 68 odst. 2, 3 správního řádu, neboť se před jeho vydáním dne 24.3.2014 vyjádřila k jeho podkladům, avšak celní úřad se s tímto vyjádřením ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal, resp. toto ani nezmínil. Žalobkyně namítla, že žalovaný rovněž nevzal při hodnocení skutkového stavu věci v potaz to, že tabákové výrobky byly v provozovně „HB Potraviny“ nalezeny v krabicích od mléka, tj. na místě, ve kterém je obecně možnost rozpoznání tabákových výrobků podstatně snížena.

Žalobkyně v neposlední řadě poukázala na rozpor mezi protokolem z místního šetření, z něhož vyplývá, že se žalobkyně doznala k vlastnictví tabákových výrobků a protokolem ze dne 11.9.2013, v němž se k jejich vlastnictví přihlásil bratr žalobkyně. Žalobkyně namítala pochybení správního orgánu spočívající v tom, že protokol, v němž se žalobkyně k vlastnictví neznačených tabákových výrobků doznala, byl sepsán bez přítomnosti tlumočníka, přestože žalobkyně hovoří česky jen velmi málo, proto je zpochybněna správnost té části protokolu, kde se sama žalobkyně měla vyjadřovat v českém jazyce. Celní úřad tak pochybil, když žalobkyni nepředvolal, aby se mohla vyjádřit k věci za přítomnosti soudního tlumočníka.

Ve vztahu ke kontrole v provozovně „Herna-Bar“ žalobkyně namítala, že k této nelze přihlížet, neboť kontrola byla provedena mimo otevírací hodiny provozovny a poukazovala na to, že stejnou námitku uplatnila i v odvolacím řízení, avšak žalovaný se touto námitkou řádně nevypořádal, když uvedl, že námitka není seznatelná, neboť neobsahuje odkaz na právní předpis podporující tvrzení žalobkyně. Pakliže byla námitka žalobkyně shledána neúplnou,

měl správní orgán povinnost ji vyzvat k jejímu doplnění, nepostupoval-li tak žalovaný, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K žalobním námitkám žalovaný konkrétně uvedl, že v rozhodnutí, jímž zrušil předchozí rozhodnutí celního úřadu v dané věci, neuložil celnímu úřadu povinnost provádět v novém projednání další doplnění důkazů, kromě provedení důkazů protokoly ze dne 11.9.2013 a provedení hodnocení výpovědí plynoucích z těchto protokolů. Pouze pokud by celní úřad jejich obsah vyhodnotil tak, že je nutno doplňovat další důkazy, měl tak učinit.

Žalovaný zdůraznil, že celní úřad řádně zjistil stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti a jeho rozhodnutí vycházelo z objasněných okolností a prokázaného protiprávního jednání žalobkyně. Výpověď žalobkyně spolu se shodnou výpovědí jejího bratra o tom, že neznačené tabákové výrobky jsou vlastnictvím bratra žalobkyně, který je bez jejího vědomí do provozovny umístil (ve vztahu k prvnímu skutku) celní úřad hodnotil a na základě těchto důkazů dospěl v novém projednání věci ke zmírnění sankce. Odpovědnost žalobkyně za správní delikt je však odpovědností objektivní, proto má hodnocení výpovědí zachycených v protokolech a dalších skutečnostech, na které poukazuje žalobkyně dopad pouze na hodnocení okolností, za kterých ke spáchání správního deliktu došlo.

Ve vztahu k povinnosti dokazování liberačních důvodů celním úřadem, žalovaný odkázal na znění ust. § 135zzf odst. 1 ve spojení s odst. 3 téhož ustanovení zákona o spotřebních daních, ze kterého vyplývá, že důkazní břemeno ve věci možné liberace z odpovědnosti za správní delikt v řízení spočívalo na žalobkyni, která se nemůže domáhat, aby celní úřad obstarával důkazy, kterými by měla být před zákonem liberována. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že v průběhu celého řízení byl dán žalobkyni prostor pro předkládání návrhů či důkazů. Ve vztahu k námitce liberačních důvodů u prvního skutku předmětného řízení žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5 druhý odstavec, str. 6).

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nevypořádání vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí ze dne 24.3.2014, žalovaný uvedl, že doručení takové písemnosti není ve spise evidováno a dle sdělení celního úřadu nebyla taková písemnost před vydáním jeho rozhodnutí žalobkyni doručena, pročez se tímto celní úřad nemohl zabývat.

Žalovaný dále uvedl, že k naplnění znaků předmětného správního deliktu v daném případě došlo, neboť žalobkyně nepřijala ve svých provozovnách taková opatření, aby v nich nemohlo ke skladování neznačených tabákových výrobků docházet. Svým přístupem k věci tak umožnila protiprávní stav, za který nese podle zákona objektivní odpovědnost. Argumentace směřující k tomu, že si jiná osoba uschovala v provozovně žalobkyně neznačené tabákové výrobky relativně komplikovaným a ve výsledku nejistým způsobem pak poukazuje na prostor, jakého se této osobě v provozovně žalobkyně dostalo.

Ve vztahu k zpochybnění výpovědi žalobkyně pro nepřítomnost tlumočníka žalovaný odkázal na své rozhodnutí, v němž s touto námitkou opakovaně vypořádal.

K námitce provedení kontroly v provozovně „Herna – Bar“ mimo otevírací hodiny provozovny, žalovaný citoval třetí odstavec na str. 5 žalovaného rozhodnutí, v němž reagoval na stejnou námitku žalobkyně tak, že shledal postup celního úřadu v souladu s ust. § 81 odst. 1 daňového řádu. S námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se vypořádal, přestože

žalobkyně neuvedla přesně právní rozpor. Žalovaný přitom neshledal nezbytným vyzývat žalobkyni k doplnění podání, když bylo možné uvedenou námitku v žalovaném rozhodnutí přezkoumat a vypořádat.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že celní orgány při svém rozhodování důsledně vycházely z výsledků místních šetření. První místní šetření se za přítomnosti žalobkyně uskutečnilo dne 27.8.2013 v provozovně žalobkyně „HB Potraviny“ na adrese Husova 2521, 440 01 Louny. Při prohlídce provozovny – v prodejním regálu v krabicích od mléka byly nalezeny 2 krabičky (40 ks) cigaret zn. Jin Ling (neznačené tabákovou nálepkou), 3 krabičky (60 ks) cigaret zn. Fest 7 modré (značené běloruskou tabákovou nálepkou) a 2 krabičky (40 ks) cigaret zn. Fest 7 červené (neznačené tabákovou nálepkou), celkem tedy celkem 140 ks cigaret, kdy tyto tabákové výrobky nebyly značeny v souladu s ust. § 114 zákona o spotřebních daních. Protokol vyhotovený celním úřadem na místě žalobkyně odmítla podepsat, do protokolu uvedla, že neznačené tabákové výrobky zakoupila v Teplicích od neznámého vietnamského občana. Námitky ani výhrady žalobkyně do protokolu neuplatnila. Další místní šetření se uskutečnilo dne 5.11.2013 v provozovně žalobkyně označené „Potraviny“ na adrese Husova 2769, 440 01 Louny, v jejímž rámci byla provedena kontrola prostoru objektu sloužícího jako herna – bar, který je v pronájmu žalobkyně. Při prohlídce provozovny, v prostoru pod pultem baru (v igelitové tašce) a za barem pod výstavními policemi se zbožím byly nálezy tabákové výrobky – 20 krabiček (400 ks) cigaret zn. Jin Ling (s nálepkou DUTY FREE), 4 ks 150g balení tabáku zn. Golem (neznačené tabákovou nálepkou) a 1 ks 216g balení tabáku bez obchodního značení (neznačené tabákovou nálepkou), celkem tedy 400 ks cigaret a 0,816kg tabáku, které nebyly značeny platnou tabákovou nálepkou. Žalobkyně do protokolu uvedla, že nalezené neznačené takové výrobky nevlastní a neví, jak se do provozovny dostaly. Námitky ani výhrady žalobkyně do protokolu neuplatnila, protokol podepsala.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 11.9.2013, č.j. 96087/2013-620000-11, ve věci zajištění neznačených tabákových výrobků vyplývá, že žalobkyně do protokolu podala odvolání proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků č.j. 67417-3/2013-620000-62 a uvedla, že vlastníkem neznačených tabákových výrobků nalezených dne 27.8.2013 v její provozovně „HB Potraviny“ je její bratr N. V. T., který ji v obchodě někdy vypomáhá. Bratr zakoupil cigarety v Teplicích od neznámé osoby vietnamské národnosti pro vlastní potřebu a schoval je v provozovně bez jejího vědomí. Žalobkyně rovněž uvedla, že v době kontroly nepodepsala předložené doklady, neboť česky umí pouze částečně a kontrolujícím osobám pořádně nerozuměla, když obsah otázek pochopila z některých slov. Její odpovědi zřejmě nebyly kontrolujícími správně pochopeny.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 11.9.2013, č.j. 96087-2/2013-620000-11, ve věci zajištění neznačených tabákových výrobků vyplývá, že bratr žalobkyně N. V. T. celnímu úřadu potvrdil, že je vlastníkem neznačených tabákových výrobků nalezených dne 27.8.2013 v provozovně žalobkyně „HB Potraviny“, které zakoupil v Teplicích od neznámé osoby vietnamské národnosti a asi dne 20.8.2013 tyto schoval v provozovně žalobkyně do krabic od mléka. Toto odůvodnil obavou z problémů, které by měl, kdyby byly cigarety nalezeny u něj. Jmenovaný rovněž potvrdil, že si byl vědom toho, že jeho sestře hrozila pokuta v případě kontroly, ale spoléhal se na to, že cigarety nebudou nalezeny.

Na tomto místě je třeba uvést, že žalobkyně v celním řízení ani posléze v řízení před soudem nezpochybňovala zjištění celního úřadu učiněná při místním šetření z hlediska skutkového stavu, když nález neznačených tabákových výrobků ve své provozovně nikterak nezpochybňovala. Žalobkyně a žalovaný se v daném případě neshodli v tom, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu, když popřela, že vlastní předmětné tabákové výrobky a v případě skutku ze dne 27.8.2013 byl zjištěn vlastník neznačených tabákových výrobků, a to bratr žalobkyně, který si je opatřil pro vlastní potřebu a do provozovny uložil bez vědomí žalobkyně.

Podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném od 1.1.2013, se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky.

Podle § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném od 1.1.2013, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 135zzf odst. 3 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném od 1.1.2013, se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Z uvedeného znění ust. § 135 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních přitom vyplývá, že znaky skutkové podstaty správního deliktu naplňuje jednání spočívající již v „pouhém“ umožnění skladování nebo prodeje, nikoliv, jak tomu bylo podle právní úpravy platné do 31.12.2012 až samotné skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků. Pojem „skladování“ přitom ještě v době účinnosti předchozí právní úpravy vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 69/2007 – 85, dostupném na www.nssoud.cz, dle něhož: *„Pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je*

uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. ... Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. ... Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsaných skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsaný výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým. ... Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“

Pro vyhodnocení předmětného jednání žalobkyně z hlediska právní stránky je klíčové, a toto je mezi účastníky nesporné, že žalobkyně byla v rozhodné době, tj. v době kontroly, podnikající fyzickou osobou provozující mimo jiné i obchod s potravinářským a tabákovým zbožím a výše specifikované nezařazené tabákové výrobky byly nalezeny při kontrole v její provozovně, kde je uložila v prodejním regálu v krabicích od mléka a v prostoru pod pultem baru a za barem pod výstavními policemi se zbožím další osoba zjevně v úmyslu je „držet a zajistit před znehodnocením, odcizením apod.“ V případě výrobků nalezených dne 27.8.2013 byl touto osobou bratr žalobkyně, který žalobkyni v provozovně příležitostně při výkonu její podnikatelské činnosti vypomáhá. Žalobkyně tak zcela jednoznačně umožnila další osobě (případně dalším osobám) přístup a pohyb v prostorách provozovny bez kontroly žalobkyně, které této osobě (osobám) umožnily bez vědomí žalobkyně, skladovat předmětné tabákové výrobky provozovně, a to v místech, která nejsou, resp. nemohou být zcela volně přístupná (prostor pod pultem baru a za barem pod výstavními policemi), resp. nikoli jednoduchým způsobem (v prodejním regálu v krabicích od mléka). Bylo přitom výlučně na žalobkyni jako provozovateli, aby zajistila kontrolu nad osobami, které se v provozovně v takovém rozsahu pohybovaly, resp. nad osobami, kterým svěřila pracovní či pomocné činnosti ve své provozovně. Z dikce zákona a výkladu pojmu „umožní“ je přitom zřejmé, že jednání pachatele správního deliktu dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, které ohrožuje zákonem chráněný zájem na kontrole pohybu zboží podléhajícího spotřebním daním a zájem státu na příjmu z těchto daní (objekt uvedeného správního deliktu) nespočívá ve vlastní dispozici pachatele s nezařazenými tabákovými výrobky, ani nevyžaduje jeho aktivní činnost, ale může být čistě omisivního charakteru, jinými slovy spočívá v tom, že nezamezil tomu, aby nezařazené tabákové výrobky byly v jeho provozovně skladovány (uloženy).

Zákon o spotřebních daních přitom koncipuje odpovědnost za spáchaný správní delikt, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, jako odpovědnost objektivní. Obligatorním znakem skutkové podstaty tohoto správní deliktu není zavinění a k vyvození odpovědnosti tedy postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. Porušením či nesplněním těchto povinností je porušen zájem společnosti, čímž je naplněna objektivní stránka správního deliktu. Jinými slovy, to, že žalobkyně umožnila další osobě skladovat nezařazené tabákové výrobky v její provozovně nikoliv záměrně, na její odpovědnost za správní delikt nemá dopad.

Žalovanému ani celnímu úřadu tedy nelze vytknout žádné pochybení, pokud učinili závěr o tom, že žalobkyně umožnila skladování nezařazených tabákových výrobků (tj. nikoliv, že tyto sama skladovala) z výsledků místního šetření a na základě výpovědí žalobkyně a jejího bratra učiněných do protokolů ze dne 11.9.2013 a neprováděli další dokazování opakovaným vyjádřením žalobkyně, ani jejího bratra. V této souvislosti soud podotýká, že doznání jiné osoby k vlastnictví nezařazených tabákových výrobků nemůže být důvodem zániku

odpovědnosti pachatele správního deliktu dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, když ze zákona vyplývá, že tímto jsou pouze skutečnosti prokazující, že pachatel správního deliktu vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Soud na tomto místě odkazuje na rozhodnutí žalovaného, z jehož odůvodnění, konkrétně čtvrtého odstavce na str. 3 jednoznačně vyplývá, že žalovaný zohlednil při svém rozhodování, že se k vlastnictví části nalezených tabákových výrobků přihlásil bratr žalobkyně. Namítala-li žalobkyně v této souvislosti nepřezkoumatelnost napadaného rozhodnutí pro nedostatek jeho náležitostí, neboť se celní úřad v rozhodnutí nevypořádal s jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí ze dne 24.3.2014, soud důvodnost této námitky neshledal. Soud v této věci předepisuje, že žalobkyně uvedenou námitku v odvolání neuplatnila. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že žalobkyní tvrzené vyjádření nebylo žalovanému doručeno a ani celní úřad tímto vyjádřením před vydáním prvoinstančního rozhodnutí nedisponoval, což vyplývá i z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (str. 3), kde celní úřad konstatoval, že ačkoliv přípisem ze dne 18.3.2014 žalobkyni informoval o ukončení dokazování a upozornil ji na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalobkyně této možnosti nevyužila. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že v tomto dotyčné vyjádření žalobkyně obsaženo není, není zde evidováno ani jeho doručení (žalobkyně přitom doručení vyjádření celnímu úřadu v žalobě netvrdila, ani k tomuto nepředložila důkaz).

K námitce žalobkyně, že se celní úřad měl vypořádat s otázkou existence liberačních důvodů, když neznačené tabákové výrobky mohly být v provozovně žalobkyně uloženy bez jejího vědomí, a že celní úřad měl k tomuto provést dokazování, soud vycházející ze shora citovaného ust. § 135zzf odst. 1 a odst. 3 zákona o spotřebních daních, uvádí, že to byla žalobkyně, koho v předmětném řízení ve vztahu k existenci liberačních důvodů tížilo jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní, bylo tedy na ní, aby zejména konkrétně tvrdila a následně prokázala, jaká učinila opatření k vyloučení možnosti neoprávněného skladování neznačených tabákových výrobků v její provozovně, a tak prokázala vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, k zabránění porušení právní povinnosti. Soud souhlasí s vyjádřením žalovaného, že není povinností celního úřadu z úřední povinnosti obstarávat důkazy prokazující existenci liberačních důvodů, v dané věci ještě za situace, kdy žalobkyně žádné takové důvody sama ani netvrdila. Žalobkyně, ačkoliv jí byl v průběhu celého řízení v souladu se zákonem dán prostor pro předkládání návrhů či důkazů, žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že vynaložila veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránila porušení právní povinnosti, netvrdila a ani neoznačovala žádné důkazy k jejich prokázání. Vzhledem k absenci tvrzení žalobkyně ohledně tzv. liberačních důvodů, tak nemohla žalovanému vzniknout povinnost se s těmito ve svém rozhodnutí vypořádat.

Námitku žalobkyně týkající se odůvodnění skutku ze dne 27.8.2013, v němž „žalovaný správní orgán“ uvádí, že se k vlastnictví tabákových výrobků žalobkyně doznamenala, soud shledal nedůvodnou. K této soud zejména uvádí, že žalované rozhodnutí takovou část odůvodnění neobsahuje, a žalobkyně tak zjevně svou žalobní námitkou směřuje do rozhodnutí celního úřadu, který však není v soudním řízení správním v procesním postavení žalovaného. Z rozhodnutí žalovaného přitom vyplývá (str. 4 druhý odstavec), že tento se s identickou námitkou žalobkyně a zpochybněním její výpovědi s ohledem na absenci tlumočníka při místním šetření dostatečně vypořádal. Soud přisvědčil žalovanému v tom, že žalobkyni se v rámci místního šetření prokazatelně dostalo poučení o jejích právech, včetně práva jednat v jejím jazyce a práva obstarat si tlumočníka. Z protokolů o místním šetření ze dne 27.8.2013 a ze dne 5.11.2013 přitom nevyplývá, že by žalobkyně namítala, že nerozumí jednacímu

jazyku, nebo požadovala přítomnost tlumočníka. Dále je zřejmé, že jednacímu jazyku žalobkyně porozuměla do té míry, že poskytovala celnímu úřadu potřebnou součinnost a adekvátně reagovala na kladené otázky. Současně soud považuje za nutné zdůraznit, že vyjádření žalobkyně o vlastnictví nalezených neznačených tabákových výrobků v napadeném rozhodnutí ani jemu předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí žalobkyni přičítáno k tíži není, když celní úřad popsal v obou případech jednání žalobkyně tak, že tato „umožnila skladovat“, nikoliv, že sama skladovala a rovněž s přihlédnutím k této skutečnosti zmínil uloženou sankci (stanovil pokutu na částku 53.000,- Kč, tj. při samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby). Zde je třeba připomenout, že v daném případě je význam chráněného veřejného zájmu vysoký, což zákonodárce pregnantně vyjádřil tím, že ve smyslu ust. § 135zk odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních je za protiprávní jednání dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) téhož zákona stanovena pokuta v minimální výši 50.000,- Kč bez ohledu na množství skladovaných neznačených tabákových výrobků.

Námítku provedení kontroly v provozovně „Herna – Bar“ mimo otevírací hodiny provozovny a námitku nevypořádání této námítky v odvolacím řízení, soud neshledal důvodnou. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že povinností žalobkyně bylo uvést v žalobě žalobní body (námitky), ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a současně právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jde o jednu ze základních náležitostí žaloby na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, jež je zakotvena v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. V případě této konkrétní námítky žalobkyně sice žalobní bod uplatnila, avšak bez vymezení právních důvodů, v nichž žalobkyně spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Omezila-li žalobkyně svá skutková tvrzení na typovou charakteristiku tvrzených nezákonností, mohl soud provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví, ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační, nesmí soud nahrazovat projev vůle žalobce a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 4 As 3/2008, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Soud s ohledem na uvedené konstatuje, že žalovaný se s uvedenou námitkou věcně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně v třetím odstavci na str. 5), a to zcela dostačujícím způsobem. Shodně s žalovaným soud poukazuje na ust. § 81 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), dle kterého má úřední osoba provádějící místní šetření v době přiměřené předmětu místního šetření, zejména v době provozu, právo na přístup na pozemky, do každé provozní budovy, místnosti a místa, včetně dopravních prostředků a přepravních obalů, k účetním záznamům nebo jiným informacím. Místní šetření přitom bylo dne 5.11.2013 zahájeno v provozovně žalobkyně v 12:00 hod a ukončeno v 15:30 hod. Je tak zřejmé, že šlo o dobu přiměřenou předmětu místního šetření a zákon ačkoli za tuto dobu považuje zejména dobu provozu, nevylučuje ani dobu jinou. V této souvislosti soud připomíná, že provozní doba předmětné provozovny byla od 14:30 hod do 24:00 hod a žalobkyně byla v době místního šetření v provozovně přítomna.

Na závěr soud shrnuje, že v daném případě bylo prokázáno, že žalobkyně umožnila další osobě skladování neznačených tabákových výrobků ve své provozovně. Správní orgány tedy nepochybily, pokud dovodily, že v daném případě byly naplněny formální i materiální znaky správního deliktu a konkrétní okolnosti celého případu zohlednily při stanovení výše sankce, která představuje trest při dolní hranici zákonného rozmezí. Žalobkyně výši pokuty nerozporovala, ani v soudním řízení nenavrhovala její moderaci ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., proto se soud touto otázkou nezabýval.

Soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci postupovaly plně v souladu se zákonem o spotřebních daních a správním řádem, řádně zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vydaná rozhodnutí obsahují všechny náležitosti a nebyla porušena žádná práva žalobkyně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal všechny námitky žalobkyně a patřičně odůvodněna byla i výše uložené pokuty. Napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Ze všech shora uvedených důvodů soud předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. výrokem rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil, když mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová